

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
SREDNJOBOSANSKI KANTON/KANTON SREDIŠNJA BOSNA
KANTONALNI SUD U NOVOM TRAVNIKU
Broj: 51 0 Mals 218523 24 PŽ
Novi Travnik, 16.10.2024. godine

Kantonalni sud u Novom Travniku, u vijeću sastavljenom od sudija Alma Islamović, kao predsjednica vijeća, Denis Trifković i Katica Jozak-Mađar, u pravnoj stvari tužitelja Javna ustanova „DOM ZDRAVLJA“ Zenica, ul. Fra Ivana Jukića broj 2, zastupan po punomoćnici Vukici Marjanović-Suljić, advokatici iz Zenice, ul. Safvet bega Bašagića broj 4A, protiv tuženog Srednjobosanski kanton-Ministarstvo unutrašnjih poslova, Travnik, UL.Aleja konzula bb, zastupan po Kantonalnom pravobranilaštvu Vitez, radi duga, vrijednost spora 242,40 KM, odlučujući o žalbi tuženog izjavljenoj protiv presude Općinskog suda u Travniku broj: 51 0 Mals 218523 23 Mals od 05.04.2024. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 16.10.2024. godine, donio je sljedeću:

PRESUDU

Žalba tuženog se odbija kao neosnovana i potvrđuje presuda Općinskog suda u Travniku broj: 51 0 Mals 218523 23 Mals od 05.04.2024. godine.

Tužitelj se odbija sa zahtjevom za naknadu troškova sastava odgovora na žalbu u iznosu od 351,00 KM, kao neosnovanim.

Obrazloženje

Pobijanom prvostepenom presudom odlučeno je :

Obavezuje se tuženi da tužitelju isplati iznos od 242,40 KM sa zakonskim zateznim kamatama počev od 05.10.2023. godine pa do konačne isplate, te da mu nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 842,40 KM, sve u roku od 15 dana od dana prijema presude, pod prijetnjom izvršenja.

Protiv ove presude žalbu je blagovremeno izjavio tuženi zbog povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava. Predlaže ovom sudu da preinači prvostepenu presudu i u cijelosti odbije tužbeni zahtjev ili da istu ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovni postupak.

U odgovoru na žalbu tužitelj osporava navode žalbe u cjelosti i predlaže da sud žalbu tuženog odbije kao neosnovanu a prvostepenu presudu potvrdi, uz naknadu troškova sastava odgovora na žalbu u iznosu od 300,00 KM i PDV 17 % u iznosu od 51,00 KM, odnosno ukupno 351,00 KM.

Nakon što je ispitao osporenu presudu u granicama navoda iz žalbe i po službenoj dužnosti u smislu člana 221. Zakona o parničnom postupku (Službene novine Federacije BiH broj: 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15), ovaj sud je zaključio:

Žalba je neosnovana.

Predmet spora je zahtjev tužitelja da mu tuženi na ime pruženih zdravstvenih usluga njegovom zaposleniku M. B., a zbog povrede na radu, isplati iznos od 242,40 KM, sa zakonskom zateznom kamatom i troškovima postupka.

Iz činjeničnog utvrđenja prvostepenog suda proizlazi da je M. B., zaposlenik tuženog, a osiguranik Zavoda zdravstvenog osiguranja Zeničko-Dobojskog kantona, doživio povredu na radu i to u saobraćajnoj nesreći na putu preduzetom radi obavljanja djelatnosti na osnovu koje je osiguran; da se ova povreda, suprotno prigovorima tuženog, smatra povredom na radu jer je pretrpljena na putu preduzetom radi obavljanja djelatnosti na osnovu koje je osiguran, a u smislu odredbe člana 49. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranja F BiH (Sl. novine F BiH broj : 13/18, 93/19, 90/21 i 19/22), pa je prvostepeni sud, pozivajući se na odredbe članova 36. i 81. Zakona o zdravstvenom osiguranju, kao i na odredbu člana 5. Odluke o neporednom učešću osiguranih lica i troškovima zdravstvene zaštite na teritoriju ZE-DO kantona (Sl. novine ZE-DO kantona broj: 3/02), kojom je regulisano da za povredu na radu i obavljanja od profesionalne bolesti osiguranika, sredstva za ostvarivanje navedenih prava u cijelosti osigurava pravno ili fizičko lice kod kojeg je osiguranik zaposlen, obavezao tuženog na isplatu iznosa od 242,40 KM. Zakonsku zateznu kamatu na dosuđeni iznos, sud je dosudio u skladu sa odredbama članova 277. stav 1. Zakona o obligacionim odnosima, dok je troškove dosudio tužitelju u skladu sa odredbom člana 386. stav 2. Zakona o parničnom postupku.

U žalbi tuženi navodi da presudu prvostepenog suda pobija zbog povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava.

Iz sadržaja žalbe proizilazi da se žalbom ukazuje i na nepotpuno i nepravilno utvrđeno činjenično stanje. Kako se radi o sporu male vrijednosti u kojima se presuda, shodno odredbi člana 433. stav 1. Zakona o parničnom postupku, može pobijati samo zbog povreda odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, žalbene navode tuženog istaknute u pravcu nepotpuno i nepravilno utvrđenog činjeničnog stanja, ovaj sud nije cijenio.

Suprotno žalbenim prigovorima, iz spisa i osporene presude proizlazi kako su parnične stranke pred sudom izvele dokaze koje su smatrale bitnim za odlučivanje u ovoj pravnoj stvari. Po ocjeni ovog suda, a nasuprot žalbenim prigovorima tuženog, prvostepeni sud je dokaze izvedene na glavnoj raspravi cijenio na način propisan odredbom člana 8. Zakona o parničnom postupku i na osnovu takve ocjene utvrdio činjenice od značaja za odluku u ovoj pravnoj stvari,

dovodeći dokaze u međusobnu vezu i obrazlažući ih na način propisan članom 191. stav 4. Zakona o parničnom postupku, pa obrazloženje pobijanog rješenja sadrži sve propisane elemente i udovoljava standardu iz člana 6. stav 1. Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda. Žalitelj gubi iz vida da je stavovima Vrhovnog suda Federacije BiH, u brojnim odlukama, iskazan stav da obavezu suda na obrazloženje odluke ne treba tumačiti tako da se u presudi moraju iznijeti svi detalji i dati odgovori na sva pitanja i dileme, nego samo obrazlagati dokaze od suštinske važnosti za ishod spora. Slijedom navedenoga, ovaj sud je stajališta da od strane prvostepenog suda nisu počinjene povrede odredaba parničnog postupka iz člana 209. Zakona o parničnom postupku na koje se tuženi poziva u svojoj žalbi.

Nesporno je među parničnim strankama da je tužitelj izvršio usluge koje potražuje predmetnom tužbom za zaposlenika tuženog M. B. u utuženom iznosu, a da mu je pružio medicinske usluge proizlazi i iz cjelokupne medicinske dokumentacije koju je tužitelj proveo kao dokaze na glavnoj raspravi.

Među parničnim strankama sporno je da li je tuženi dužan platiti tužitelju utuženi iznos po navedenim računima s obzirom da tuženi prigovara da se povredom na radu ne smatra povreda koja je prouzrokovana isključivom odgovornošću treće osobe te navodi da je isključivi krivac za saobraćajnu nesreću treća osoba.

Članom 36. tačka 1. i 2. Zakona o zdravstvenom osiguranju FBiH (Sl. novine FBiH broj: 30/97, 7/2, 70/08 i 48/11), utvrđena su prava koja pripadaju osiguranicima za slučaj povreda na radu ili oboljenja od profesionalne bolesti, gdje je navedeno da se osiguranicima obavezno osigurava zdravstvena zaštita i sprovođenje mjera otkrivanja i sprječavanja povreda na radu i oboljenja od profesionalne bolesti, te odgovarajuća medicinska pomoć i pravo na ortopedsku pomagala radi liječenja i medicinske rehabilitacije od posljedica povreda na radu i oboljenja od profesionalnih bolesti radi uspostavljanja radne sposobnosti, dok je odredbom člana 81. istog Zakona određeno da za povredu na radu i oboljenja od profesionalne bolesti osiguranika pravno ili fizičko lice osigurava u cijelosti sredstva za ostvarivanje prava iz člana 36. ovog zakona, a da su pravna ili fizička lica obavezna da se reosiguraju radi rizika iz stava 1. ovog člana.

Članom 5. Odluke o neporednom učešću osiguranih lica i troškovima zdravstvene zaštite na teritoriju ZE-DO kantona (Sl. novine ZE-DO kantona broj: 3/02) regulisano je da za povredu na radu i obavljanja od profesionalne bolesti osiguranika, sredstva za ostvarivanje navedenih prava u cijelosti osigurava pravo ili fizičko lice kod kojeg je osiguranik zaposlen.

Članom 49. stav. 2. Zakona o penzijsko – invalidskom osiguranju (Službene novine F BiH broj: 13/18 i 93/19, 90/21 i 19/22) propisano je da se povredom na radu smatra i povreda prouzrokovana na način iz st. 1. ovog člana, koju osiguranik pretrpi na putu preduzetom radi obavljanja djelatnosti na osnovu koje je osiguran.

Stoga, kako iz datih razloga prvostepenog suda slijedi da se fakturisane usluge tužitelja tiču zdravstvenih usluga koje je tužitelj pružio zaposleniku tuženog zbog pretrpljene povrede na radu tog zaposlenika, te kako je prema navedenim odredbama Zakona o zdravstvenom osiguranju troškove liječenja zaposlenika koji je pretrpio povredu na radu dužno obezbijediti pravno ili fizičko lice kod koga je zaposlenik bio zaposlen, to je nasuprot žalbenim navodima, odluka prvostepenog suda zasnovana na pravilnoj primjeni materijalnog prava.

Neosnovani su žalbeni navodi tuženog da se saobraćajna nesreća koja se desila na putu preduzetom radi obavljanja djelatnosti ne može smatrati nesrećom na radu jer je treće lice prouzrokovalo saobraćajnu nesreću, je u potpunosti neosnovan iz sljedećih razloga. Odredbom člana 49. stav 1. tačka b) Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju F BiH (Službene novine F BiH broj: 13/18 i 93/19, 90/21 i 19/22) je određeno da se povredom na radu smatra povreda koju osiguranik pretrpi na redovnom putu od stana do mjesta rada i obratno, odnosno radi obavljanja djelatnosti na osnovu koje je osiguran. Budući da je u konkretnom slučaju zaposlenik tuženog M. B. doživio lakšu saobraćajnu nesreću na putu preduzetom radi obavljanja djelatnosti na osnovu koje je osiguran, te uzimajući u obzir prethodno citiranu odredbu zakona, jasno je da se u navedenoj situaciji radi o povredi na radu.

Članom 387. stav 1. Zakona o parničnom postupku je propisano da će se stranci priznati troškovi koji su bili nužni za vođenje postupka. Kako odgovor na žalbu nije obavezna procesna radnja, što proizilazi iz odredbe člana 214. stav 1. istog zakona, sud je dužan u svakom konkretnom slučaju cijeniti da li odgovor na žalbu sadrži činjenične i pravne navode koji su imali odlučni uticaj na odluku po izjavljenoj žalbi, odnosno da je odgovor bio potreban radi zaštite prava stranke, pa ako ocijeni da jeste, stranci će dosuditi troškove za ovu procesnu radnju. Kako odgovor na žalbu nije uticao na odluku ovoga suda, zahtjev tužitelja za naknadu troškova za sastav odgovora na žalbu odbijen je kao neosnovan.

Ostale žalbene navode ovaj sud nije cijeniio jer isti nisu od odlučnog značaja za pravilnost i zakonitost prvostepene presude shodno odredbi iz člana 231. Zakona o parničnom postupku Federacije BiH.

Kako ne stoje žalbeni razlozi, a ni razlozi na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti, temeljem odredbi 226. Zakona o parničnom postupku, žalbu je valjalo odbiti kao neosnovanu i potvrditi prvostepenu presudu.

Predsjednica vijeća
Alma Islamović